

+

Lluchmajor 23 de Juliol - 1917

R. P. Ramon Orlandis S. J. Barcelona

Respectable i benivolent en Crist P. Orlandis:

No té idea del mal efecte que em feu la conducta del "Foment de Pictat" envers de V. en l'anuncie de la publicació de les meves traduccions de Santa Caterina. Això d'haver rebut els originals de ma de V. (es a dir, els manuscrits de la traducció) - per indicació de qui jo l'havia fet, d'haver-hos V. conseguit el permís de publicació, per després no enviar-li un trist exemplar de l'obra, és una desconsideració que no té nom i de la qual jo no en sabia una paraula, i en absència me'n ala per la carta de V., n'he tingut un viu disgust.

La veritat es que jo no n'estic tampoc d'allò mes satisfet. Me n'enviava si, de moment alguns exemplars (no recorde quants) però res mes. - En diren (ja no sé quan ni qui) que d'en tant en tant es passaven comptes sobre els exemplars venuts entregant ~~se~~ els drets que ~~se~~ corresponien al autor de l'obra editada. - les trad. de Sta Caterina

foran publicades l'any 1945. S'han passat 2 anys, i res, res, res; ni sé si la primera edició es esgotada, ni si n'han feta d'altra, ni sé res. I quan algú em demana: ¿com així no hi ha exemplars d'aquest llibre a les llibreries? No puc contestar.

I encara més. També a mi em dolgué que la trad. „Bethania“ no aparegués en el llibre. Vostè em diu ara que l'entregà als editors ¿que se'n està estat d'ella?... I el cas es que jo no la tinc ni en borrador. I que prou l'hauria volguda ara fa alguns mesos, quan aquí a Sluchmajot es beneí una estatua de Santa Marta. I la traducció ha volat, tanta pena com em costà! - Dirà V. que hauria pogut escriure i entregar-me... Però, P. Orolandis, que vol que li digui? Els anys hi són, i la pressa també. Avís a estat tan avorrida d'aquestes coses, que acabo per deixar-les córrer.

I ja que em diu que fou Vostè qui obtingué el permís de Lisieux, em plauria saber si aquest li fou concedit sense restriccions o no més per una sola vegada. I es que tractant-se ara de publicar les meves obres completes aquesta de Sta. Peresina no podria mancar a la sèrie, i serà cosa de ventse que es fa. (la carta de V. m'ha parlat el dit a la llaga, i ventse d'escriure a Zornet) I prou d'això.

D'ara anem a l'altre capítol de la seva carta. Abans que tot he de agrair als de "Cristiandad" la gracieuosa oferta que m'han fet de 3 exemplars - en lla de la subscripció - del Llibre qui porta la traducció de la passió de la Santeta dedicada al Sagrat Cor. Lo mereixo tant, i l'he. So els ho pagui.

Reconeixo la importancia de la esmentada revista que vaig rebent amb la mes esculpulosa puntualitat; pero em passa que en el dia em sento tan inapetent de lectures, per bones que sien, que apenas la llegeixo, i sovint he estada tentada de donar-me de baixa de la subscripció. Aquesta desgana, que pot esser efecte dels anys, pois vaig pels 78, s'esten naturalment a les col·laboracions que em demanen adhesiva als amics per tal o qual publicació. Jo prou voldria fer una excepció en favor de V. i de la seva revista, i mes tractant-se de la memoria d'En Costa, pero tingui en compte que en el dia, sento dificultat per escriure una sola carta - i entinc ^{quasi} sempre una embassada per a contestar. - Fare, si,

un esforç, per enviar-li quelcom per l'extraordinari que m'annun-
cia, dedicat al nostre D. Miquel, però ja el preveïem que m'excusi-
si el meu treball no està al nivell que tant V. com jo desitjàvem
i prengui'm, per endavant, la bona voluntat.

Sembla impossible que ja s'hagin escolat cinquanta
anys del traspass encà del seu germà Perico, aquell „homme
exquis” com acostumava anomenar-lo en Costa. Vulguin un i altre
recordar-se en el cel dels qui tant els estimàvem a la terra!
A la sentidíssima „Complanta” que aquest li dedica (i que
no apareix dins alguna de les publicacions postumes) la tinc
jo, escrita de puny i lletra del propi autor, com tinc també
les d'en Perico — i les de V. — escrites i regalades; Oh dolc record
llunyà! pel seu germà mateix. em sembla imprecindible
que V. faci menció de la dita „Complanta” i que la publiqui, a
les pàgines de „Cristiandad”.
Recomanant-se de tot cor a les pregaries de V. i fent-li part
de les meves, li resta sempre afírm a Jesús

Marta Antonia Salva